

Hno. José MIC

Teesie

2013-2014 / 3 (72)

PAŽVELKIME TEESIE ...

REDAKTORIAUS ŽODIS	3
Iš seminarijos gyvenimo	
Evangelizacija Šv. Jono Bosko parapijoje	4
Argi Kristus – padalytas?	6
Pažintis su šv. Pranciškumi	8
KLIERIK UGDYMAS	
Žmogiškasis ugdymas – pasirengimo kunigystei pamatas	10
PAŠAUKIMO ISTORIJA	
Tiberiados bendruomenės br. Mišelio (Michel de Meulenaer) pašaukimo istorija..	14
PAŽINTIS SU D STYTOJU (-A)	
D stytoja ses. Jolanta Gertr da Juchno SF	18
INTERVIU SU SEMINARIJOS DARBUOTOJU (-A)	
Susipažinimas su seminarijos valgyklos darbuotoja p. Marija	20
DVASINGUMO ISTORIJA	
Gailestingumo Karaliaus paveikslas. Nuo priva ios vizijos iki viešojo pagerbimo .	21
NUMERIO NEKANONIZUOTASIS ŠVENTASIS	
Dievo tarnas arkivyskupas Me islovas Reinys	25
FILOSOF KAMPELIS	
Žmogaus vert – iš kur kyla blogis?	29
Gav nios meditacija	31
Juokingos d stytoj mintys	33
DVASINIS SKAITYMAS	
Dvasiniam skaitymui rekomenduojama literat ra	34
AR ŽINAI, KAD	36
Malda už pasaul pavojuje	37
KLAUSIM LIS	38
SEMINARIJOS KRONIKA	40

Redaktorius: Gabrielius Satkauskas

Bendradarbis: Giedrius Juozas Bakūnas MIC

Mūsų adresas:

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
Kalvarijų g. 325
LT - 08420 Vilnius
tel. (8 - 5) 270 16 02
www.seminarija.lt

**Brangūs *Teesie* skaitytojai,
garbė Jėzui Kristui!**

Jūsų rankose yra numeris, kurį išleidome minėdami šv. Juozapą. Jis yra mūsų seminarijos, o taip pat ir visos Bažnyčios globėjas. Tradiciškai kovo 19-ąją, kai minime šv. Juozapą, seminarijoje vyksta *Tėvų diena* – šį numerį pirmiausia skiriame savo šeimoms bei artimiesiems. Numerio viršelyje galite matyti maldai sudėtas rankas – vienos jų yra vyro, kitos – moters, paskutinišios – vaiko. Tai – šeima, kuri meldžiasi. Kartu su visa Lietuvos Bažnyčia minime *Šimos metus*. Šimos, kuri dar yra vadinama *namų bažnyčia*. Tai vieta, kur ateina nauja gyvybė; gyvybė, kuri būdama šeimoje auga, išmoksta melstis, gauna tikėjimo dovaną. Štai kokia svarbi yra šeima!

Šv. Juozapas buvo Šventosios Šimos – Mergelės Marijos ir Jėzaus Kristaus – globėjas. Biblijoje nerandame eilučių, kur būtų užfiksuoti kokie nors jo žodžiai – šia prasme jis yra nebylus. Tačiau labiau pasigilinę į Jėzaus vaikystės įvykius, įsiskaitę tarp eilučių, galime su nuostaba sakyti, kad šv. Juozapo vaidmuo ir darbai tikrai nėra nebylūs.

Gavėnioje šv. Juozapas kreipia mūsų dėmesį į paprastumą, labiau į veiklumą nei į tuščią kalbėjimą, į tvirtumą ir pasitikėjimą Dievu. Tegul per šį susikaupimo laiką, laukdami šv. Velykų nepamiršime Bažnyčios ir Šventosios Šimos globėjo; globėjo, kuris saugojo Šventąją Šeimą nuo visokių pavojų; šventojo, kurio globos ir apsaugos šiandien taip reikia mūsų šeimoms. Tad šiais *Šimos metais*, kartu tarkime – šventasis Juozapai, melski už mus!

***Teesie* redaktorius,
Gabrielius Satkauskas**

SEMINARIJOS GYVENIMAS

Evangelizacija šv. Jono Bosko parapijoje

Klier. Povilas Slaminis, V k.

Maldos karštis šaltą žiemos vakarą

Ir jis tarė jiems: *Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai (Mk 15, 15)*. Tai Jėzaus Kristaus įsakas eiti, skelbti ir nešti Gerąją Naujieną į visą pasaulį. Jėzaus Kristaus skelbimas yra kiekvieno krikščionio pareiga. Visu tuo yra grindžiama evangelizacijos misija ir Gerosios Naujienos skelbimas. Šios priežasties skatinama

mūsų bendruomenė atsiliepė į šį Jėzaus Kristaus kvietimą eiti bei skelbti ir pradėjo evangelizacinę programą parapijose.

Gavę seminarijos vyresniųjų pritarimą, nusprendėme pirmąjį kartą vykti į saleziečių parapiją, kuri yra įsikūrusi Lazdynų mikrorajone ir

pradėjome pasiruošimo darbu evangelizaciniam susitikimui Šv. Jono Bosko parapijoje. Pasirodo, kad tai yra užduotis ne iš lengvųjų, nes norint eiti ir skelbti Gerąją Naujieną tam reikia tikros drąsos ir ryžto, kuris kyla gyvo tikėjimo ir autentiškos bendrystės su Dievu.

Kai viskas jau buvo parengta, vieną šaltą šeštadienio žiemos vakarą visa seminarijos bendruomenė patraukė į Šv. Jono Bosko parapiją. Tas žvarbus šeštadienio vakaras prasidėjo šventosiomis Mišiomis, kurias aukėjo seminarijos rektorius monsinjoras Žydrūnas Vabuolas, o su juo kartu koncelebravo ir mūsų vicerektorius kun. Andžej Šuškevič. Savo pamoksle rektorius visiems priminė pal. Jono Pauliaus II žodžius, pasakytus vienos kelionės metu vykusiame susitikime su jaunimu. Tuomet pontifikas kvietė jaunus žmones žvelgti į Viešpatį ir atpažinti, kas Jis iš tiesų yra.

Per Šventąsias Mišias vieni klierikai organizavo iškilmingą patarnavimą Mišiose, kiti – giedojo ir šlovino Viešpatį giesme. Vyko vadinamoji iškilminga asista. Tokiu būdu šv. Mišių auka buvo papuošta žvakėmis ir smilkalo dūmais. Tai buvo puikus priminimas, kad mūsų maldos kyla į Viešpatį, kyla kaip smilkalo dūmai.

Eucharistinių pamaldų sekė kita svarbi mūsų programos dalis – Švč. Sakramento adoracija. Šios adoracijos metu meldėme Vynuogyno Šeiminką, kad Jis atsiųstų daugiau darbininkų į

savo vynuogyną, nes pjūtis didelė, o darbininkų maža. Seminaristai taip pat meldėsi savo pačių sukurtomis maldomis, skaitė Šventąjį Raštą, šlovino Viešpatį balsu. Juk vieno iš Bažnyčios tėvų, šventojo Augustino, yra pasakyta: *kas gieda – tas dvigubai meldžiasi.*

Buvo gera matyti, kad į maldą gausiai susirinko bei jungėsi ir šv. Jono Bosko parapijos

tikintieji. Prieš adoraciją buvo pasakytas gražus įvadas, kuriame parapijiečiai buvo raginami melstis už dvasinius pašaukimus, skatinami sugalvoti maldos intencijas. Tai padarę buvo raginami užrašyti intencijas ant specialių lapelių ir atnešus juos prie altoriaus, ant kurio monstrancijoje buvo garbinamas Viešpats, užberti smilkalų ant angliukų. Oras buvo

tiesiog pritvinkęs maldos dvasios, kuri, turbūt, prakalbino ne vieno žmogaus širdį. Šis susitikimas su Viešpačiu baigėsi Švenčiausiojo Sakramento palaiminimu – tai buvo siuntimas eiti ir nešti Gerąją Naujieną į savo namus, draugų ratą ir kasdienę aplinką.

Po šios dalies vakaras dar nesibaigė. Pasistiprinę dvasiškai ir adoracijoje su Viešpačiu išgyvenę bendrystę, klierikai ir vadovybė susitiko su šios parapijos klebonu kunigu saleziečiu Aleksandru Barelli. Susitikime skambėjo juokavimai, vyravo gera ir šilta nuotaika. Klebonas Aleksandras dėkojo seminarijos bendruomenei ir jos vadovybei už apsilankymą. Didžiausia padėka buvo už maldą, kuri mus visus sujungia į vieną Dievo šeimą.

Svečiavimasis Šv. Jono Bosko parapijoje seminaristams davė daug malonių. Šventasis Augustinas yra pasakęs, kad meilė yra toks dalykas, kuris dalijamas auga. Tas apsilankymas buvo tikras meilės dalijimas – seminarijos bendruomenė skleidė savo tikėjimo patirtį, ji buvo impulsas sutiktiems žmonėms Šv. Jono Bosko parapijoje. Tačiau dovanodama tikėjimo liudijimą kitiems, mūsų bendruomenė ir pati patyrė parapijos tikinčiųjų liudijimą. Tesaugo juos ir telaimina žmones mylintis Dievas.

Klier. Povilas Slaminis, V k.

SEMINARIJOS GYVENIMAS

Argi Kristus - padalytas?

Klier. Irmantas Ramanauskas, II k.

Argi Kristus padalytas? (1Kor 1, 13) – toks apaštalo Pauliaus klausimas ragino pirmąsias krikščionių bendruomenes gyventi santarvėje ir nesiskaldyti. Gaila, tačiau praėjus dviems tūkstančiams metų klausimas vis dar yra labai aktualus ir ragina mus karščiau ieškoti visų krikščionių vienybės bei sutarimo. Apaštalas Paulius, puikiai žinodamas padėtį Korinto

bendruomenėje, kur vieni sakė aš esu Pauliaus, aš – Apolo, aš – Kefo, o aš – Kristaus (1Kor 1, 12), Jėzaus vardu maldavo, kad visi būtų vienos dvasios ir minties. Tikėdami, jog apaštalo lūpomis kalbėjo pati Šventoji Dvasia, negalime pro pirštus žvelgti į šį raginimą visiems krikščionims kartu išgyventi nepadalytą tikėjimo bendrystę.

Šis *Laiške korintiečiams* užduotas klausimas buvo šių metų maldos už krikščionių vienybę savaitės tema. Sausio 18-25 d. visame pasaulyje vyko bendri krikščioniški renginiai: pamaldos, konferencijos, susitikimai, maldos akcijos su intencija, kad Viešpats laimins ir siųs savo pagalbą nugalėti žmogiškų ambicijų klaidoms, kad visi krikščionys galėtų susijungti ir bendrai išpažinti vieną nepadalytą Kristų. Juk Jis ... *negali būti padalintas!* Šis tikrumas turi drąsinti ir palaikyti mus su nuolankumu ir pasitikėjimu einant keliu link pilnos ir regimos vienybės tarp tikinčiųjų į Kristų atstatymo, – sakė popiežius Pranciškus.

Mūsų seminarijos bendruomenė, taip pat Bažnyčios dalis, jaučia pareigą kartu su visais melstis ir prašyti iš Dievo susitaikinimo malonės. Pirmiausia tai darome asmeniškai, visą savaitę meldamiesi noveną už krikščionių vienybę, bet taip pat stengiamės bendrystę išgyventi ir su kitų demoniacijų tikinčiais.

Kiekvienais metais aplankome vis kitos konfesijos krikščionių bendruomenę. Šiomet užsukome į Vilniaus evangelikų liuteronų parapiją. Reikia prisipažinti, ne kiekvienas iš mūsų žinojo, kad Vokiečių gatvėje stovi graži brolių liuteronų bažnyčia. Slepiasi ji viename iš gatvės kiemų ir dažnai skubėdami žmonės net nepamato užrašo, jog visai čia pat įsikūrę liuteronai.

Mus pasitiko parapijos vikaras kun. Ričardas Dokšas. Jis supažindino su Lietuvos liuteronų istorija

ir dabartiniu gyvenimu, kalbėjo apie panašumus su katalikais, bet, žinoma, paminėjo skirtumą, kad jiems žmogus yra nuteisinamas vien tikėjimu, o ne darbais. Vis dėlto pastebėjome, kad mūsų bažnyčios yra labai panašios, nes lietuvių liuteronų bendruomenė yra konservatyvi ir skiriasi, tarkim, nuo liberalėjančių užsienio bažnyčių. Esame dėkingi, kad kunigas pasidalijo ir savo asmenine

gyvenimo patirtimi, kaip jam sekasi derinti pašaukimą ir šeimos gyvenimą ir ką jis mano apie bažnyčių vienybę ar tikybės skirtumus. Uždavėme labai daug klausimų, o tikriausiai dar daugiau liko neužduota. Jei ne šilta arbata ir skanūs sausainiai, būtume klausinėję iki pat ryto.

Po kelių dienų, neilgai trukus, dalyvavome ekumeninėse pamaldose Šv. Jonų bažnyčioje. Į pamaldas atvyko vyriausi bendruomenių ganytojai, kartu su tikinčiais meldė Dievą pasigailėti ir duoti jėgų susitaikyti. Aš pats prisijungiau prie šlovinančių Viešpatį giesmė ir labai džiaugiausi, nes netgi mūsų chorelis buvo jungtinis. Nors šiomet pamaldose žmonių dalyvavo mažiau, bet juk Kristus

sakė: *Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų (Mt 18, 20).*

Ir paskutinis ekumenizmo akcentas – liuteronų vyskupo J. E. Mindaugo ir jo žmonos Vilmos apsilankymas svečiuose. Iš tiesų jie atvyko šeimos metų proga, tačiau vis tiek labai šauniai papildė ekumeninės savaitės įspūdžius. Dvasinėje konferencijoje jie liudijo apie savo šeimos patirtį, kasdienybę, iššūkius, džiaugsmus ir Dievo palaimą.

Buvo smagu jų klausytis, bet dar įdomiau jų klausinėti. Todėl po konferencijos pakvietėme juos prie bendro vakarienės stalo, kur galėjome įdomiai pabendrauti, padiskutuoti įvairiomis teologinėmis ir praktinėmis temomis.

Tikrai turininga buvo ši sausio savaitė, paliko daug Dievo artumo išgyvenimų ir vilties, kad einame teisingu keliu ieškodami Kristaus. Ir tikriausiai jis nėra padalytas, kitaip nesuprastume vienas kito, bet negalime sėdėti ramiai, manydami, kad mums tarp bažnyčių pakanka tik tvirtų dialogų, šaunių renginių ir pan., nes bet kokie skilimai yra gilios žaizdos Kristaus kūne ir mūsų atsakomybė, kiek pajėgsime, savo darbu ir malda stengtis šias žaizdas gydyti. Nelikime abejingi, karštai ir stipriai melskimės, kad taptume viena, šventa, visuotine katalikų Bažnyčia.

Klier. Irmantas Ramanauskas, II k.

SEMINARIJOS GYVENIMAS

Pažintis su šv. Pranciškumi

Klier. Gabrielius Satkauskas, III k.

Pirmosiomis pavasario dienomis mūsų bendruomenė patyrė daug malonių iš Viešpaties. Kovo 5-8 dienomis klierikai galėjo susipažinti su tuo, kas vadinama „pranciškoniškuoju dvasingumu“. Susipažinti ne formaliai, bet sutikti Kretingos brolius pranciškonus, kurie gyvena autentiška šv. Pranciškaus Asyžiečio dvasia. Susipažinti su dvasingumu šventojo, kuris aukščiausiu idealu sau laikė sekimą Jėzumi Kristumi pamilstant paprastumą, neturtą, broliškumą ir kūrinių.

Vadovaujami mūsų seminarijos dvasios tėvo bei jėzuito kun. Stasio Kazėno, visi klierikai išsiruošėme arčiau jūros, kur Kretingoje mūsų jau laukė Telšių vyskupas augziliaras Linas Vodopjanovas. Sutikę jį ir šiek tiek pabendravę maloniai nustebome – mat pasirodo, kad yra vyskupų, kurie tebenešioja vienuolišką abitą ir tebegyvena bendruomenėse su broliais, kur yra visi lygūs, vedami broliškos dvasios. Vyskupas Linas, kuris turėjo mums vesti rekolekcijas, pradėjo jas ne žodžiais, bet savo liudijimu, kuris buvo persmelktas paprastumo, šilumo, dėmesingumo, broliškos meilės, žodžių tų savybių, kuriomis pasižymėjo Asyžiaus neturtėlis ir Bažnyčios atnaujintojas šv. Pranciškus.

Mūsų rekolekcijos prasidėjo Pelenų

Trečiadienio šv. Mišiomis, kurias visai parapijai aukojo br. Antanas Blužas OFM. Prieš Pelenų liturgiją, kai ant galvos yra beriami pelenai ir sakoma „Atsiverskite ir tikėkite Evangelija“; brolis Antanas kalbėjo, kad tai, kas mus, krikščionis, labiausiai išskiria iš visų religijų tikinčiųjų, yra tikėjimas Evangelija. Anot jo, kiekvienas katalikas yra pakviestas priimti Gerąją Naujieną ir ja gyventi. O kaip tą galime padaryti? Ką reiškia atsiversti? Tai reiškia mūsų širdžių atvėrimą Dievo malonei, leidimą Jam įžengti į mūsų gyvenimą. Šios šv. Mišios, nors ir nebuvo planuotos specialiai dėl mūsų bendruomenės, palietė mūsų širdis ir buvo puiki rekolekcijų įžanga.

Apsigyvenome vienuolyno patalpose – klauzūroje. Kiekvienas turėjome savo asmeninę celę, kuri jau savaime kvietė panirti į tylą ir ieškoti artimo santykio su Dievu. Suvokimas, kad už kelių

metrų yra koplyčia, kurioje budi ir kiekvieno laukia Viešpats padėjo išgyventi nuolatinį Dievo artumą. Ypatingai tai jautėsi, kai rekolekcijų vakarais turėdavome adoraciją, kurią užbaigdavome Naktine Liturginių Dievo tautos valandų malda („brevijoriumi“).

Rekolekcijų dienos prabėgo labai greitai ir turiningai: kartu meldavomės ir valgydavome su